

FOTO: BOJAN BARBIR

Modrovanj, da poznamo vzroke nestabilnosti, da je treba to in ono narediti, imamo dovolj. Načelno vsi poznamo vzroke, ki spodbujajo stabilizacijo. Hočeš-nočeš, povezani smo z njimi. Toda, koliko nas resnično vznemirja: nezadovoljiva produktivnost, razmetavanje družbenih sredstev, veliki stroški poslovanja, neizkoriščene proizvodne zmogljivosti, investicijskomanija, neustrezna organizacija dela. Koliko nas moti podatek, da smo lani zaradi odsotnosti z dela izgubili cela desetletja oziroma 80 milijonov delovnih ur ali pa podatek, da smo lani zaradi neupravičenih in upravičenih bolniških izostankov izgubili kar 7 % narodnega dohodka in delali (dnevno) od 3 in pol do 6 in pol ure namesto 8 ur? Koliko nas vznemirja neodgovornost? Koliko se nas sploh vse našeto tiče? Kdo je odgovoren za zajedavske vzroke?

Seveda, odgovorni smo vsi. Stabilizacijska akcija je naša skupna enotna akcija, odgovorni so tudi tisti, ki jo opazujejo od strani. Stabilizacija se tiče vseh nas in mora nas vznemirjati. Saj vsekakor prepočasi spreminjamo stvari. Stabilizacija

Stabilizacija zahteva, da uresničimo dogovorjeno

terja ta čas predvsem hitrejši akcijski ritem, brezkompromisen spopad z oportunizmom, birokratizmom in tehnokratizmom. Novih stabilizacijskih nalog pravzaprav ni – stare nas predolgo pozivajo v akcijo, ostajajo aktualne in so mnogim slaba vest. Ali nimamo premalo ljudi, ki bi z osebnim, delovnim zgledom premikali stvari?

Posameznik je lahko vzor, vzori pa vlečejo in spodbujajo. Tovrstne spodbude so uresničevanju stabilizacije ta čas potrebne. Zadevajo konkretno delo. Če bo to delo prispevalo k večji produktivnosti, k večjemu dohodku in izvozu, bo moralo biti ustrezno nagrajeno! Zavedati se je namreč treba, da stabilizacijske bitke ne bomo dobili z zadržanimi osebnimi dohodki, prav osebni dohodki pa so že nekaj časa v stabilizacijskih prizadevanjih kar preveč na udaru; preveč so socialna kategorija in premalo element delovne motivacije.

Vsi samoupravni organi, delegatske skupščine in vse subjektivne sile naše družbe naj uresničijo dogovorjeno! – pravimo. Torej uresničimo dogovorjeno! Dogovorjenega pa je zelo veliko. Zaradi tega, ker nas naša počasnost pri uresničevanju dogovorjenih sklepov veliko stane, jih začnimo uresničevati takoj. In kje začeti? Odgovor je pomemben, nanj pa se vežejo vsaj tale aktualna vprašanja: kako uresničujemo sklepe julijskih zasedanj skupščinskih zborov, kako uresničujemo zakon o združenem delu in ali smo po 3. kongresu jugoslovanskih samoupravljalcev sedli povsod skupaj in naredili konkreten akcijski program uresničevanja resolucije, v kateri sta največja imperativa samoupravljanje in stabilizacija. Skrajni čas je, da z delovnim političnim in organizacijskim zgledom ustvarimo hitrejši akcijski ritem stabilizacije.

SREČO ČOŽ

DOGOVORI

GLASILO SZDL LJUBLJANA CENTER

Leto IX – 13. oktober 1981

Štev.: 15 – BREZPLAČNO

OB TEDNU OTROKA

»Prizadeti otroci – skupna skrb«

Deklaracijo OZN o pravih otrok smo sprejeli in jo poskušamo dosledno uresničevati tudi v naši družbeni skupnosti. S tem se kot vodilna neuvrščena država, nosilka ideje o aktivni koeksistenci med narodi vključujemo v mednarodna prizadevanja za izboljšanje življenjskih pogojev vseh otrok sveta. Doma pa delamo tako, da z vrsto najrazličnejših aktivnosti vseh družbenih subjektov damo otrokom zdravo in srečno otroštvo ter jim zagotovimo čimbolj izenačene možnosti za rast, razvoj in vključitev v družbeno delitev dela. S skrbjo za vzgojo mladih, delavnih, humanih in samoupravno socialistično orientiranih ljudi – delavcev si zastavljamo dolgoročne cilje srečnega življenja in dela vseh ljudi naše skupnosti.

V skladu s temi izhodišči smo letošnje leto ob Tednu otroka upoštevali vsebino dogovorjene teme »Prizadeti otroci – naša skupna skrb« in vrsto naših prizadevanj in neposrednih akcij posvetili prav tem problemom, ki so ključ poglobljanja ideje medčloveških odnosov in hkrati pomemben družbenoekonomski razvojni element.

Leto 1981 je Organizacija združenih narodov, ki med drugim obravnava tudi probleme invalidnih oseb, posebno otrok, proglasila za Mednarodno leto invalidov. Na svetu je namreč več kot 500 milijonov ljudi, ki zaradi telesnih, duševnih ali drugih motenj ne morejo normalno opravljati različnih aktivnosti, ki jih zdravi ljudje storimo dnevno in brez večjih naporov. Posebno hudo je za okoli 120 milijonov takih otrok, ki ujeti v mrežo nerazumevanj, tradicije in predsodkov zlasti v nerazvitem svetu, ne dobi v življenju niti osnovne zdravstvene, primerne vzgoje in izobraževanja, pogosto pa niti trohice ljubezni, ki so jo tako potrebni in željni kot zdravi otroci.

Zato je mednarodna organizacija, osnovana za pomoč prizadetim otrokom, ki sodeluje z organizacijo UNICEF, sprožila aktivnosti, da se vzbudi večja svetovna skrb in razumevanje za vse razvojno motene otroke.

V skladu s tem je tudi Zveza organizacij za vzgojo in varstvo otrok Jugoslavije, ki združuje dejavnosti podobnih organizacij vseh republik ter narodov in narodnosti Jugoslavije, skupno z družbenopo-

litičnimi in drugimi organizacijami, povabila vse družbene dejavnike Jugoslavije, da se zavzema za učinkovitejše reševanje problemov družbene skrbi za prizadete otroke.

V Sloveniji, smo razvojno motenim otrokom že doslej posvečali veliko pozornosti. Rezultati so vidni na področju zakonodajnopravne in samoupravne regulative, zdravstvenega in otroškega varstva, socialnega skrbstva in še posebej na področju vzgoje in izobraževanja in usposabljanja teh otrok.

Uspehi so resnično tu. Vendar vsi vemo, da se še vedno borimo z mnogimi problemi, ki zavirajo hitrejšo reševanje, pogostih žgočih nalog.

Zato nam je tema letošnjega praznovanja Tedna otroka »Prizadeti otroci – naša skupna skrb« dobrodošla, da bomo vsi organizirani družbeni subjekti, ki delujemo v smeri izboljševanja integralne skrbi za otroke in specializirane organizacije, organi, službe ipd., v katerih neposredno skrb spadajo prizadeti otroci, natančno ocenili učinke dosedanjih prizadevanj ter se dogovorili o nadaljnjih ukrepih in njihovem uresničevanju.

NADA MAJČEN